

— Който пие, той не хленче, а който не хленче, той си държи язика задъ вжбитѣ. Това е велика добродѣтель. За нашия братъ-казакъ бѣбреннето е лоша придамка. По-добръ е да фдемъ, да ниемъ и хѣабро да се биемъ, а пъкъ ако не искашъ да се карашъ, тогава стой въ вжи си съ жена си и лущи раци.

На улицата прѣдъ казиното разговаряха двама казаци, а около тѣхъ сповяха на-горѣ на-долу тѣлни хора отъ различенъ родъ и племе.

— Богъ да ти е на помощъ, векиль-онбашин. Векиль-онбашинята Петръ Катърджията се усмихна.

— Но въ какво Богъ да ми помага?

— Скоро ли ще се поздравимъ съ тебе съ косматата ржка?

— Не зная; пъкъкъ си работата ще се устрои. Ще помоля чаушина за кумъ.

— Кумъ ще ти бѣдъ, ти си славенъ казакъ, само глѣдай да не би твоята Богданка да я сгодятъ безъ врѣме.

— Какъ така?

— Отдадохте я вий. приятелю, подъ пастойничеството на глутници, по-лоши даже отъ глутницитѣ, тѣ баремъ ще я изѣдхтъ, и свършена работа, а тѣзи дяволкини ще извиятъ и главата и сърдцето, както сами себе си сж извили.

— Защо ти, Чаушъ, се сърдишъ, видишъ тѣ сж офицерки.

— Хубави кукли — маймуни! Нима на такива прилича да бѣдхтъ офицерки? Нима у насъ сж такива офицеркигѣ? Видѣлъ си ти какви сж у насъ офицерскитѣ, такива голѣмливи, щого да ти е драго да ги глѣдашъ. Виждана работа ли е да се обѣдхтъ, позволи ми да кажа, като пъкои биволици, или да се наивхтъ като бурлаци? Тѣхнитѣ думи сж сладки, любезни, — изъ кожата си ще излѣзе челоувѣкъ за да имъ услужи; ако ли пъкъ поблагодарятъ съ усмивка, това е все едно като да имашъ купъ злато. Ами тия какво сж? Тфу! Кръската, пѣятъ, каратъ се по-между си, сѣкашъ чо ли сж вар-